

The View

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΣΟ ΘΕΟΛΩΡΟΠΟΥΛΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΖΕΡΒΟΣ (WWW.EFFEX.GR)
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΥΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ, ΠΩΛΙΝΑ ΛΑΜΠΟΓΛΟΥ

ΚΟΣΤΟΥΜΙ BROOKS
BROTHERS (BROOKS
BROTHERS), ΠΟΥΚΑ-
ΜΙΣΟ ERMENEGILDO
ZEGNA
(ERMENEGILDO
ZEGNA), ΜΠΟΤΑ-
ΚΙΑ G-STAR RAW
(FAMOUS BRANDS)

Γρηγόρης Αρναούτογλου

Για ποιο λόγο
έχει πάψει να
εξηγεί στους
άλλους γιατί
πιστεύει στο
Θεό, τι προ-
σπαθεί στη
νέα σχέση
του και ποιοι
ήταν οι φόβοι
με τους οποί-
ους πάλευε
χρόνια και
τον οδήγησαν
να γράψει το
πρώτο του
βιβλίο, «Μα-
κιγιαρισμένοι
Φόβοι».

«Είμαι πολύ αμαρτωλός για να κρίνω τους άλλους»

«Όλοι οι άνθρωποι που ονει-
ρεύονται είναι εξίου αφότο-
τα πνευματώδεις και πρέπει να είναι

έτοι, επειδή είναι υπό τίνεση και η ευ-
θεία πορεία τους απαγορεύεται. Το
φαινομενικό χιούμορ όλων των ασυ-

νείδιπτων διεργασιών συνδέεται στενά
με τη θεωρεία του αστείου και του κω-
μικού» έγραψε ο Φρόιντ σε μια επιστο-

λή του. Που την ανακάλυψα τη στιγμή που τη χρειαζόμουν. Την ώρα δηλαδή που δεν ήξερα πώς να ξεκινήσω τον πρόλογό μου στη συνέντευξη του Γρηγόρη. Γιατί οφείλω να παραδεχτώ (και ποντάρω στην καλή του διάθεση πως δε θα θυμώσει με αυτό) ότι δεν υπήρξε (μέχρι τώρα) αγαπημένος μου. Υπήρχαν συμπεριφορές, εμμονές πάνω του που με ενοχλούσαν. Υπάρχει όμως πλέον και αυτό που, σε ανύποπτο χρόνο, μου είπε στην κουβέντα μας: «Μου κάνεις συνέντευξη ή κάνεις αυτοψικανάλυση;» Ευτυχώς ή δυστυχώς, ο κύριος Αρναούτογλου σουύ (μου) μοιάζει περισσότερο από όσο φαντάζεσαι. Κι αυτός είναι ο λόγος που τον, ή δεν τον, αγαπιάς. Δεν είναι και εύκολο πράγμα να αντέχεις τον εαυτό σου. Όμως αυτός είναι και ο λόγος που οφείλεις να τον ανακαλύψεις από την αρχή.

Κάθε εξομολόγηση στο κρεβάτι του ψυχαναλυτή ξεκινάει πάντα από την αρχή της ιστορίας: «Όταν ήμουν μικρός το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να παιζω καλύ μπάλα και να γίνω ποδοσφαιριστής. Στη σχολική μου σάκα έβαζα τα βιβλία των μαθημάτων της Δευτέρας στο ξεκίνημα της εβδομάδας και, μέχρι την Παρασκευή, δεν είχα αλλάξει βιβλία. Με τα ίδια πηγαίνοερχόμουνα στο σχολείο. Ήμουν του ήμουν εγώ αλλού, ήταν και το θρανίο μου σε τέσσαρα θέση, που δε βαπθούσε την κατάσταση: εξακόσια μέτρα πιο πέρα ανοιγόταν η θάλασσα της Θεσσαλονίκης. Μίλωσε ο δάσκαλος και εγώ αγνάντευα με ποιητική διάθεση. Το μόνο που σκεφτόμουνα ήταν τα ταξίδια που ήθελα να κάνω. Το ποδόσφαιρο μου το έκοψαν οι δικοί μου από νωρίς. Τα ταξίδια τα έκανα δουλειά μου μέσα από την τηλεόραση και δε θα σταματήσω να τα λατρεύω. Όσο για την ποίηση, εντάξει δε μου βγήκε, αλλά μου προέκυψε η επιθυμία της συγγραφής. Δύο ήταν οι παραγόντες που με έσπρωξαν στο να πάρω την απόφαση να γράψω. Ο ένας είναι η γνωριμία μου με τον αείμνηστο Αντρέα Βουτσινά, έναν άνθρωπο πραγματικά σοφό, του οποίου η κάθε λέξη ήταν μαγική. Και ο άλλος παράγοντας τα προσωπικά μου βιώματα και η εσωτερική, δια πυρός και σιδήρου, πορεία μου. Έγραμα ένα βιβλίο που θα κυκλοφορίσει σύντομα από τις εκδόσεις Ψυχογιός, λέγεται "Μακιγιαρισμέ-

The View

νοι φόβοι" και είναι μια προσπάθεια να "ξεβάψω" τους φόβους μου από πάνω μου. Είναι ένα λεύκωμα βιωμάτων, αναζητήσεων και εκμυστηρεύσεων. Στην ουσία προσπαθώ να περιγράψω το τι πιστεύω για διάφορους φόβους που έχουνε μπει στη ζωή μας και έχουνε πάρει άλλες μορφές, επειδή δεν τολμάμε να τους αντιμετωπίσουμε στην πραγματική τους διάσταση. Η ανάγκη πίσω από τη δημιουργία του πάτανα λυτρωθώ από τους δικούς μου. Ανέκαθεν ήμουν φοβικός, σε κάθε περίοδο της ζωής μου απέναντι σε διαφορετικά πράγματα. Και αυτό με βοήθησε αφενός στο να δημιουργήσω, αλλά έπαιξε σίγουρα ρόλο σε περιόδους της ζωής μου, στο να μην μπορώ να ζήσω. Με φοβίζε το πόσο θα μπορούσα να ξεφύγω στα μονοπάτια του μυαλού μου. Ένα από τα πιο μεγάλα μου προβλήματα υπήρξε το ότι ήμουν ανηδονικός. Δεν ευχαριστούμενος τίποτα, με την έννοια του ότι, αν θήλελα να αποκτήσω πάρα πολύ κάτι, από τη στιγμή που το αποκτούσα, σταματούσε για μένα να έχει αυτό το κάτι ενδιαφέρον και ένιωθα δυστυχισμένος και μαλάκας που δεν μπορούσα να το απολαύσω. Νομίζω ότι αυτή η ιστορία σταμάτησε όταν με αγάπησα, γιατί τελικά δε με αγαπούσσα για καιρό.»

Και ουνεκίζει. «Δε φριβάμα το θάνατο και δε στενοχωρίεμαι για το θάνατο, εκτός από όταν έχει να κάνει με νέα παιδιά. Δεν είναι θέμα θρησκευτικής πίστης. Είναι θέμα χαρένων ευκαριών όταν πεθαίνει ένας νέος. Πιο πολύ με πειράζει η κακιά ζωή παρά ο θάνατος. Και προσωπικά νομίζω ότι υπήρξα πολλές φορές γέρος όταν ήμουν νεότερος. Ξέρω ότι, στην πλειά που είμαι, από όως και πέρα θα αρκίων να γερνάω εμφανισιακά. Γι' αυτό και αποφάσισα, όσο με πειρίνει, εσωτερικά να διατηρήσω τη καρά της νιότης. Και να μην απαντώ πα σε δημοσιεύματα που με σκολιάζουν. Το έκανα στο παρελθόν, αλλά όλοι κάνουμε μαλακίες. Συνέβησαν δύο περιστατικά στη ζωή μου τόσο έντονα, που θα μπορούσα να έχω αποσυρθεί από τα κοινά. Σκέφτηκα να πήγαινα κάπου που θα βρω την επικοινωνία μου με αυτό στο οποίο τιστεύω. Δε θέλω να μπω στη διαδικασία να σου εξηγήσω την σχέση μου με

το χριστιανισμό. Κάποτε προσπαθούσα να πείσω ανθρώπους και να τους εξηγήσω για ποιο λόγο πιστεύω και τι οποιαίνει για μένα αυτό. Άλλα δεν έβγαζε πουθενά, νομίζω ότι περισσότερο κατέφερνα να εκνευρίσω τους συνομιλητές μου, έτσι αποφάσισα να μην το ξανακάνω. Είμαι πολύ αμαρτωλός για να κρίνω τους άλλους. Δε με απασχολεί το πώς επιλέγει να ζήσει ο καθένας. Αν εκεί που τρώω έρθει κάποιος να κάτσει δίπλα μου και είναι γυμνός, το πολύ πολύ να του πω. "δε βάζεις κάτι πάνω σου μην πουντιάσεις",».

Η αλήθεια είναι πώς με αυτή τη διάλογο «καλού παιδιού» με βάζει σε πειρασμό να μείνω τοιτσίδι δίπλα του για να τον τεστάρω, αλλά κάνει κρύο κι έχω μπυροκοιλιά, οπότε το αποφεύγω, αφενός για να μη γίνω ρεζίλι κι αφετέρου επειδή έχω αρκίσει να τον συμπαθώ.

«Έχω πληρώσει πολύ ακριβά τον καρακτηρισμό του καλού παιδιού της τηλεόρασης. Δεν κατακρίνω αυτούς που το αμφισβίτησαν και το έκαναν χαβάλε λέγοντας "Ξλεος πα, πάλι θα μας πει τις μαλακίες του για το πόσο καλό παιδί είναι, πόσο θρησκευόμενος και πόσο αγαπάει τους γονείς του. Τα λέει έτοι αυτά, επειδή ζέρει ότι εξαργυρώνονται σε θεαματικότητα". Είναι λογικά η αμφισβίτηση τους, είναι όμως, ταυτόχρονα, αδιαπραγμάτευτα τα πιστεύω μου. Ακόμα κι αν κάποιοι θεωρούν ότι τα υπερεκθέτω. Δεν τα υπερεκθέτω. Απλώς τα ζω, τα αισθάνομαι και τα εκφράζω. Δεν καταλαβαίνω γιατί να μην έχω αυτό το δικαίωμα. Επειδή είμαι αναγνωρίσιμος; Από πότε αυτό έγινε συνώνυμο του να ντρέπεσαι γι' αυτό που πιστεύεις, μόνο και μόνο επειδή ο κάθε ένας μπορεί να το διαστρέψει και να το ερμηνεύει όπως τον βολεύει; Το ίδιο ισχύει και για την προσωπική μου ζωή, που παραδέχομαι ότι εκτέθηκε παραπάνω από ότι θα θήλελα. Είσαι όμως σίγουρος ότι έφταιγα εγώ γι' αυτό; Όποιος θέλει, ας έρθει να μου τείνει αυτή την πειρίβοτη αστειότητα που λένε όλοι τους, ότι δηλαδή, όταν είσαι αναγνωρίσιμο πρόσωπο, αν θες, μπορείς να προστατέψεις την προσωπική σου ζωή, διαφορετικά προκαλείς, επειδή θέλεις την προβολή. Υπήρξαν μέρες, σε παιλιότερες σχέσεις μου, που με πειρίμεναν δέκα αυτοκίνητα με δημοσιογράφους έξω από το σπίτι μου. Αν θέλω να ζήσω με νορμάλ τρόπο την προσωπική μου ζωή, αναγκαστικά και θα μπω και βγω με την

κοπέλα μου στο σπίτι μου. Έχω κοντέψει να σκοτωθώ με το αυτοκίνητό μου εξαιτίας του κυνηγητού των παπαράτων. Τι άλλο να κάνω δηλαδή; Να βλέπομαι με την κοπέλα μου μια φορά το μάνα, φορώντας περούκες?»

Να πω ότι έχει άδικο; Δεν έχει. Από την άλλη όμως, εκ φύσεως και επαγγελματος, από τη στιγμή που η συνάντηση μας λαμβάνει χώρα στο Hamptons της Κηφισιάς, με τα αμερικανικά cup cakes που κάνουν τη βιτρίνα του να ροιάζει με απόσπασμα του «Καρυοθραύστη» (εγώ πήρα με Oreo cookies και ο Γκρεγκ ένα Carrot) και τη χαρογελαστή σαν νεράιδα των ζαχαρωτών, και ταυτόχρονα ακομπλεξάριστη μέσα στο νεούρκεζικο της attitude, Νικόλ Κοτόβος, που διευθύνει το κατάστημα, να μας ρίχνει κοφτερές και τρυφερά ελαφρίσες ματιές, δεν μπορώ να μην τον ρωτήσω για ποιο λόγο επέλεξε να συναντηθούμε εδώ. «Επειδή έκανα μια φωτογράφηση δύο βρήματα πιο δίπλα, επειδή εδώ έχει θετικά ενέργεια και πεντανόστιμα cup cakes, οπότε υπολόγιζα να σε γλυκάνω, και φυσικά επειδή η Νικόλ είναι η κοπέλα με την οποία είμαστε μαζί τον τελευταίο καιρό.»

Κουβέντα δεν μου πέφτει και είναι τόσο αναφυκτικά κοριτσιόστικη η αύρα της Νικόλ, που τους εύχομαι να είναι μαζί για όσο πολύ θέλουνε. Το ερώτημα είναι κατά πόσο είναι εύκολο κάτι τέτοιο για ένα κείμαρρο σαν τον Γρηγόρη. «Δίνω καθημερινή μάχη με τον εγωισμό μου. Δεν τα καταφέρνω πάντα να τον υποτάξω, αλλά δεν παρατάω τα όπλα. Προσπαθώ να γίνομαι καλύτερος σε κάθε σχέση μου. Δεν μπορεί πάντα να φταίνε οι άλλοι για τα προβλήματα μιας σκέσης. Όπως γράφω και στο βιβλίο, στη ζωή μας γίνόμαστε πολλές φορές θύτες, θύματα, δικαιοτές και βγάζουμε μια αιθωρική απόφαση για εμάς, προκειμένου να προχωρήσουμε παρακάτω ακόμα και αν φταίμε. Έχω αρκίσει να γίνομαι πο σκληρός με τον εαυτό μου. Να προσπαθώ να καταλάβω το πού έφταιξα εγώ. Πριν από δεκαπέντε χρόνια είχα γράψει στις σπηλιώσεις μου "στην πολυτάραχη μοναξιά μου, το μόνο που με ξεκουράζει είναι ένα ποτήρι κρασί. Και, γαρώτο μου, δεν πίνω κρασί". Για να καταλήξω σήμερα στο "στην πολυτάραχη μοναξιά μου, το μόνο που με ξεκουράζει είναι ένα ποτήρι κρασί. Και, γαρώτο μου, ανακάλυψα υπέροχα κρασιά".

